

Omraade, vil det have sin Betydning at kunne henviser til, at en af Socialdemokraternes egne Mænd her i Tinget har slaaet den Grundsætning fast, at det ikke er Statsfunktionærerne, men Lovgivningsmagten, der tager Bestemmelse om de Lønninger, der skulle være normerede og gældende Lønninger for Funktionærerne; det bliver da de enkelte Personers Sag, hvorvidt de ville tage Tjeneste for disse Lønninger eller ej.

Men for øvrigt vil jeg udtale, at jeg sætter større Pris paa, at man gaar til en almindelig Revision af vore Lønningslove, som foreslaaet af den høje Regering, end at man fortsætter ad den Vej, vi vare inde paa i Fjor, og som vi ogsaa beskæftigede os med ved et af de Forslag, der vare under Behandling i forrige Møde. Jeg tror ikke, at det er nogen heldig Fremgangsmaade, man valgte i Fjor, at give midlertidige Lønningslove, thi det bliver altid mere eller mindre vilkaarligt, hvor Grænsen bliver sat, mere eller mindre vilkaarligt mellem de forskellige Funktionærer inden for den enkelte Etat, hvorledes en saadan midlertidig Lønningsforbedring rammer, og hvad der er det værste, det er, at naar vi saa staa ved en almindelig Lønningsrevision, sige de Funktionærer, der have faaet midlertidig Forbedring: Godt, Bordet fanger; det, vi have, det have vi, maa vi bede om noget mere. Det vækker kun Utilfredshed og vanskeliggør os Arbejdet, naar vi staa over for en almindelig Lønningsrevision.

Naar jeg har begæret Ordet, er det nærmest for at omtale det foreliggende Lovforslag om Lønninger ved Statsbanedriften. Vi staa her over for en Revision af Lønningerne ved Statsbanedriften; og komme senere til Spørgsmaalet om forhøjede Takster eller med andre Ord, om man skal paalægge det trafikerende Publikum en ny Skat og forhøjede Byrder for at komme til de Lønningsforbedringer, her er Tale om. Jeg har som Medlem af den Kommission, der har været nedsat, tiltraadt det Forslag, som Kommissionens Flertal har indstillet. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, da den ærede foregaaende Taler saa omhyggelig har klaret Forholdet mellem de Lønninger, der nydes, de Lønninger, Kommissionen foreslog, og de Lønninger, den højtærede Minister her har bragt i Forslag. Jeg skal kun sige, at jeg ved at tiltræde Flertallets Forslag har vist, — og jeg tør sige ikke paa egne, men ogsaa paa Meningsfællers Vegne — at baade jeg og disse selvfølge-

lig ere villige til at gaa til Lønninger, der tilvejebringe rimelige Lønningsforbedringer inden for de forskellige Klasser. Men jeg vil her udtale, at jeg i meget høj Grad beklager, at den højtærede Regering har ladet det tredje Spørgsmaal fuldstændigt urørt, et Spørgsmaal, der staaer i meget nær Berøring med Spørgsmaalet om en Lønningsrevision for Statsbanedriftens Funktionærer. Jeg siger herved til Spørgsmaalet om en Omorganisation af Statsbanedriften. Naar man som her kræver forhøjede Lønninger til en enkelt Etat til et samlet Beløb af henved $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, er det dog ikke underligt, at det Spørgsmaal paatrænger sig: Er der ikke noget, der kan spares her? Er der ikke hist og her Embedsmænd, som kunne undværes, hvis Lønninger kunne inddrages og hvorved der kunde opnaas Besparelser. Jeg mener, at et saadant Spørgsmaal er fuldt berettiget, og jeg vil tilføje, at jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at dette Ministerium vilde anmode Folketinget om at vedtage en ny Lønningsreform for Statsbanedriften uden i Forbindelse med en Omorganisation af hele Statsbanernes Administration. Det er jo ingen Hemmelighed, og jeg gør mig ikke skyldig i nogen Indiskretion, naar jeg udtaler, at alle Venstremændene i den nedsatte Jernbanekommission vare fuldt ud enige om, at hele Spørgsmaalet om Organisation, Lønninger og forhøjede Takster maatte betragtes som et samlet hele. Naar man gik til en Forandring i de bestaaende Forhold, skulde man tage hele dette Spørgsmaal op til samlet Overvejelse, og det er jo heller ikke ubekendt her i Tinget, at Jernbanekommissionen var næved at blive sprængt, da den tidligere Trafikminister vilde næsten paatvinge Kommissionen at gaa til en stykkevis Reform, at afgive stykkevise Betænkninger. Men Kommissionens Flertal holdt fast ved, at hele dette store Spørgsmaal ikke burde skilles ad, ikke rives i Stumper og Stykker, det var et samlet hele, der maatte tages op til samlet Over-

Rettelser.

Sp. 3166, L. 8 f. n.: „de højtlønnede og de højestlønnede“; læs: „hverken af de højtlønnede eller af de lavest lønnede“.

— 3169, L. 8 f. o.: Efter „som“ er bortfaldet følgende: „— i Henhold til de Lønningsbøger, der foreligge Værtschefen eller Værftets Formænd —“.